

Bemærkninger til foranstående forslag til folketingsbeslutning.

På den 48. internationale arbejdskonference i Geneve i 1964 vedtoges den som bilag aftrykte konvention nr. 122 om beskæftigelsespolitik.

Konventionen fastslår i artikel 1, at det skal være et vigtigt mål for de medlemslande, der ratificerer konventionen, at udarbejde og gennemføre en aktiv politik, der tager sigte på fremme af fuld og produktiv beskæftigelse på grundlag af frit valg. Ved denne politik bør det sikres, at der er arbejde til alle arbejdssøgende, at dette arbejde er så produktivt som muligt, at der er frihed med hensyn til valg af beskæftigelse, og at den enkelte arbejder i videst muligt omfang har adgang til at uddanne sig til og anvende sine færdigheder og evner ved et arbejde, som egner sig for ham, uanset race, hudfarve, religion, politisk anskuelse, national afstamning eller social oprindelse.

Det forudsættes udtrykkeligt i artikel 1, stk. 3, at den politik, konventionen ønsker fremmet, nøje afpasses efter den økonomiske udvikling og det indbyrdes forhold mellem beskæftigelsespolitikken og anden økonomisk og social politik, og at den gennemføres ved metoder, der er i overensstemmelse med det enkelte lands forhold og praksis.

I konventionens artikel 2 pålægges det et ratificerende land at træffe bestemmelse om, hvilke foranstaltninger, der skal anvendes for at opnå de i artikel 1 nævnte mål samt at tage de nødvendige skridt, herunder eventuelt udarbejde programmer, til gennemførelse af disse foranstaltninger. Også i denne artikel fremhæves det udtrykkeligt, at dette skal ske på den måde og i det omfang, dette stemmer med det ratificerende lands nationale forhold.

I artikel 3 anføres, at beskæftigelsespolitikken skal udformes under medvirken af repræsentanter for de af de påtænkte foranstaltninger berørte personer, i særdeleshed arbejdsgiver- og fagforeningsrepræsentanter, for i fuldt omfang at gøre brug af deres erfaringer og synspunkter samt for at sikre deres samarbejde ved udarbejdelse af og opnåelse af støtte til den ønskede beskæftigelsespolitik.

De nævnte tre artikler udgør konventionens hovedindhold og har, som det fremgår, karakter af ret bredt formulerede programerklæringer, der ikke i sig selv direkte påvirker de for beskæftigelsen afgørende faktorer. Konventionen adskiller sig herved fra de af de internationale arbejdskonferencer i øvrigt vedtagne konventioner vedrørende emner som f. eks. arbejdstilsyn og socialforsikring, der i

mere eller mindre detaljeret form medfører konkrete forpligtelser for et ratificerende medlemsland. Konvention nr. 122 giver en vis konkretisering af den målsætning, som det lidt uklare begreb „fuld beskæftigelse“ indebærer, og værdien af konventionen ligger i, at den ved at fremhæve en særlig og vigtig side af den internationale arbejdsorganisations program kan påvirke de enkelte medlemsstaters målsætning for den almindelige økonomiske politik og beskæftigelsespolitikken i ønskelig retning.

I den til konventionen knyttede henstilling nr. 122 om beskæftigelsespolitik, der er optrykt i beretningen om den 48. internationale arbejdskonference i 1964, gives mere detaljerede regler om de i konventionen beskrevne emner, ligesom andre forhold af betydning for beskæftigelsespolitikken behandles. Henstillingen, der bygger på en opfattelse af beskæftigelsespolitikken, der i det væsentlige må anses for hensigtsmæssig og rimelig, har ingen bindende karakter, men kan være vejledende for det land, der ratificerer konventionen, med hensyn til de midler og veje, der bør følges for at opnå konventionens mål.

Spørgsmålet om dansk ratificering af konvention nr. 122 har været forelagt for Dansk Arbejdsgiverforening og Landsordgiverforening i Danmark samt været drøftet direkte med de nævnte organisationer såvel som i det faste ILO-udvalg, hvor organisationerne er repræsenteret.

Landsorganisationen har for sit vedkommende anført, at den kan anbefale ratificering og har herved bl. a. fremhævet, at Danmark har tilsluttet sig verdenserklæringen om menneskerettighederne og den internationale arbejdsorganisations Filadelfiadeklaration, der begge fastslår retten til arbejde, at konventionens formulering er sådan, at den efter landsorganisationens opfattelse er i overensstemmelse med den beskæftigelsespolitik, der i de senere år er ført i Danmark, idet regeringen officielt har erklæret sig for en aktiv politik med opnåelse af fuld produktiv og frit valgt beskæftigelse som målsætning, samt at såvel Norge som Sverige — hvis beskæftigelsespolitik kan jævnføres med den danske målsætning på dette område — med støtte fra arbejdsmarkedets hovedorganisationer allerede har søgt konventionen ratificeret.

Dansk Arbejdsgiverforening har tidligere givet udtryk for visse betænkeligheder ved at søge konventionen ratificeret. Foreningen har den opfattelse,